

Mireia Lleó

ÀPAT

Prenies tota l'aigua, rierols de set. Prats d'herba abundant, tardes senceres. Corries marge avall, fondalada verda: estiu per bassals i mars encalmats. De sobte, temors tan vells com el teu temps. Antics escenaris, la mateixa veu. Els anys, cera translúcida que has estovat amb el neguit als dits i a les paraules. Als marges de la carretera hi ha animals morts. Passen de llarg. La nit se t'empassa, et somica al coll, té els cabells esbullats, la veu nafrada. Et diu que ha de guarir tots els laments humans. I s'esquerda el vidre prim del teu somriure. Les llàgrimes rodolen fins al plat: aquesta nit menjaràs plors amargs.

MEMÒRIA

Sortia a la plaça per veure la gent passejar. Es deixava mullar la roba i els cabells amb algun xàfec d'agost. El que realment volia era la presència d'aquell home que li omplia els capvespres. El temps tenia la fermesa d'un contrafort gòtic. Els ruixats d'estiu li esbandien les cabòries i la consciència recuperava tota la lucidesa. Llavors encara ho veia més clar: era aquell el moment d'enlairar capitells al capdamunt de sòlides columnes. Capitells amb elements vegetals. Arç blanc a l'hora de l'amor.

INTERIOR

Endinso la mirada en la foscor de la nau. L'àbside, despullat d'ornaments, em captiva, malgrat la tèrbola llum que per l'alabastre d'un ull estret entra amb timidesa. Clavo la memòria en el gruix dels jorns. Veig passar les ombres i els reflexos de dies que fumegen. El temps és l'eix i totes les edats giren molt lentes. La mirada es perd enllà de la llum blanca i el silenci és ara un bé del tot escàs. Com una nau glaçada de murs sòlids, el viure també té un fred estrany als replecs de la pell.